

hulp'-organisatie 'Fiat Libertas', en bijna een jaar later, begin september '44, van A. A. M. van Rijsewijk die als marconist aan de OD toegevoegd zou worden.

Wij hebben nu niet minder dan acht illegale groepen opgesomd aan welke d' Aulnis als organisator, 'promotor' of contact-persoon een vitale medewerking verleende: de groep-'Packard', het Vaderlands Comité, de Geheime Dienst Nederland, de groep-'Kees', de 'Dienst-Wim', de groep-'Barbara', 'Fiat Libertas' en de OD. Met verscheidene van die acht moest d' Aulnis zelf in verbinding blijven - hij moest voor die groepen ook bereikbaar zijn, dat alles uiteraard telkens via veiligheids-'sluizen'. Tot begin '44 hield hij zich daartoe hoofdzakelijk in Den Haag op. Hij ging toen naar België en vroeg verlof, naar Londen te mogen terugkeren: hij meende, niet ten onrechte, dat hij voldoende gedaan had. Dat verlof werd hem geweigerd, heel begrijpelijk: waar in het spionagewerk zoveel misging, daar lukte aan d' Aulnis alles wat hij ondernam, het Bureau Inlichtingen wilde hem eenvoudig niet missen.

Van België uit keerde d' Aulnis met nieuwe identiteitspapieren als 'Gerard Rijkshoorn, employé bij de Hollandse Draad- en Kabelfabriek', naar Nederland terug; zulks had het voordeel dat hij, werd hij ooit gearresteerd, beweren kon, pas in '44 in bezet gebied ingezet te zijn. Hij vestigde in Amsterdam in de flat die hij bewoonde, een soort kantoortje, 'de mensen liepen daar op geregelde tijden in en uit; ik heb nooit moeilijkheden gehad', vertelde hij aan de Enquêtecommissie.¹ Medio maart '44 trad hij, overigens onder zijn echte naam, in Voorburg met de vrouw van zijn keuze, Blanche Noyon, in het huwelijk; dat huwelijk was tevoren niet afgekondigd, de burgemeester en gemeentesecretaris, beiden 'goed', verleenden de nodige medewerking - daags daarna was Louis d' Aulnis weer 'Gerard Rijkshoorn'. Dat de gehuwde staat een risico insloot voor zijn vrouw, was hem (en ook haar) duidelijk, maar hij meende dat hij als getrouwd man minstens zo goed zijn riskante taak zou uitvoeren en misschien wel beter. Typisch d' Aulnis! Hij ging zijn eigen gang, zeer weloverwogen, zeer voorzichtig, en niet zonder opgewektheid.

Dank zij zijn hulp werd 'Packard' een voor de oorlogvoering hoogst nuttige spionage- en inlichtingengroep. Met opzet spreken wij hier van 'inlichtingengroep' - 'spionage' suggereert dat men geheime gegevens c.q. stukken verzamelt; dat deed 'Packard' óók, maar wat zij in de eerste plaats bijeenbracht, waren de meest publieke gegevens die men zich denken kan:

¹ Getuige P. L. d' Aulnis de Bourouill, *Enq.*, dl. IV c, p. 660.